

அண்டகோள மெய்ப்பொருள்

ஸேது ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வானும்

பாஷா கவிசேகரநம்

அண்ணாமலைச் சருவகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சியாளருமாகிய

ரா. இராகவையங்கார்

எழுதியது

சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி

ஸ்ரீ வேதவேதாந்தவர்த்தனீ மகாசபையாரால்

வேளியிடப்பெற்றது.

1934.

விலை அணு 4

K. A. N. Mahalingam

22.11.34.

125

ஸ்ரீ:

அண்டகோள மெய்ப்பொருள்

ஸேது ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வானும்

பாஷா கவிச்சேகரநம்

அண்ணாமலைச் சருவகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சியாளருமாகிய

ரா. இராகவையங்கார்

எழுதியது

சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி

ஸ்ரீ வேதவேதாந்தவர்த்தனீ மகாசபையாரால்

வேளியிடப்பெற்றது.

1934.

விலை அணை 4

Q. 4172

N 34

198461

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாயநம :

முகவுரை

“ அண்ட கோளத்தாரணு ” என்ற பாசரம், ‘ ஆழ்வார் சங்கத்தார்க்கு எழுதிய அகவல் ’ என்ற தலைக்குறிப்புடன், ஆழ்வார் திருநகரித் தாயவலந்தீர்த்தான் கவிராயரவர்கள் வீட்டிற்கிடைத்த ஒற்றையேட்டில் முதன்முதல் என்னுந் காணப்பட்டது. அதனை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை தொகுதி 3, பக்கம் 405ல் வெளியிட்டுள்ளேன். அப் பாசரத்துக்கு அக்காலத்துப் பொருள்காண்டல் அரிதாயிருந்தமையால் ‘ இதன் பொருள் இப்போது நன்கு விளங்கவில்லை ’ என்ற குறிப்பும் ஆங்குத் தரப்பட்டுள்ளது. அப் பாசரத்தைப்பற்றி நெடுங்காலம் யான் சிந்தித்து வந்ததில், சிலவாண்டுகட்குமுன் அதன் உண்மைப் பொருள் இஃதென்பதை உணரலாயினேன்.

அப் பாசரத்தின் சொற்றொடர்ப் பொலிவினையும், அதனு ளடங்கிய அரிய பெரிய வடமொழிப் பொருளின் மாட்சியையும் நோக்குமிடத்து அஃது ஆழ்வார் அருளிச் செயலாதற்குரிய எல்லாத் தகுதியும் வாய்ந்தது என்று சொல்லத் தடையில்லை. சங்கப்புலவர்கள் தம்மைப் பெரிதும் மதிக்கும்படி ஆழ்வார் செய்வித்த செய்தியைக் குரு, பரம்பரை நூல்களும், ‘ அண்டகோளத்தாரென்னு மாரியத் தமிழா லன்று, தண்டமிழ்ச் சங்கம் வென்ற சடகோபர் ’ (கடவுள் வணக்கம், 13) என இற்றைக்குச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டவராகத் தெரியும் கூடற்புராண ஆசிரியரும் கூறுவது, ஆழ்வார் அருளியதே இப்பாசரம் என்பதை வலியுறுத்தல் காணலாம்.

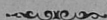
இவ் வரியபெரிய பாசுரத்தை யான் பலகாலும் கிந்தித்
துக் கண்ட கருத்துக்களை இப்புத்தகத்தில் விளங்க விரித்
துள்ளேன். என்னால் விரிய உபந்யஸிக்கப் பெற்ற இப்பாசு
ரார்த்தத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சென்னைத் திருவல்லிக்
கேணி ஸ்ரீ வேதவேதாந்த வர்த்தனீ மஹாஸபையார், இத
னைப் பலரும் அறிய வெளியிடவிரும்பியவாறு, அச்சபையின்
பிரசுரமாக இஃது இப்போது வெளியிடப்பெறுகின்றது.
இதனை அச்சிடற்குரிய பொருளை முன்வந்துதவிய, திருவல்
லிக்கேணி: ஸ்ரீபார்த்தசாரதி சந்நிதி டிரஸ்டிகளில் ஒருவரான
ராவ்பஹதூர் ஸ்ரீமான். வி. ரங்கநாதம் சேட்டியார் அவர்
கட்கும், அம்மஹாசபையார்க்கும் என் மனமார்ந்த பெரு
நன்றி உரியதாகும்.

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம :

அண்டகோள மெய்ப்பொருள்

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

சீரண்ட கோளத் திருப்பாட் டுரையிதென
யாருந் தெளிய வியம்புகேன்—பாரிற்
தெருள்காட்டும் வேதச் செழுந்தமிழ்நா வீறன்
அருள்காட்ட மெய்ம்மை யறிந்து.

ஆ ழ் வ ா ர்

சங்கத்தார்க்கு எழுதிய அகவல்.

- அண்ட கோளத் தாரணு வாகிப்
பிண்டம் பூத்த பேரேழி லொருமை
யீருயிர் மருங்கி னொருயிர் தொகுத்து
நித்திலத் தன்ன வெண்மணற் பரப்பில்
5. வேரும் வித்து மின்றித் தானே
தன்னிலை யறியாத் தோன்மிகு பேருமர
முவழி முப்பழி முறைமுறை தருதலி
ஞென்றுண் டொண்சுவை தருவது மற்றது
கல்லி னெழுந்து கடலி னழுந்தி
10. யறுகாற் குறவ னீரற விளைக்குஞ்

சேறிபோழிற் குப்பை தருகட் போன்றுவித்
தறுகோட் டாமா விளைக்கு நாட
னவனே தலையிலி யவன்மகண் முலையிலி
தானு மீனா ளீனவும் படாஅ

15. ளேழுவர் மூவர் சீறுவரைப் பயந்தன
ளவளீவ ளுவளேன வறிதல்
துவளறு காட்சிப் புலவரது கடனே.

இது 'மயர்வற மதிநலம்' அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார் தங்காலத்துக் கூடலிற் குழாங்கொண்டு தமிழாராய்ந்த நல்லிசைப்புலவர்க்கு எழுதியருளிய திருப்பாசரம் என்பது, கூடலழகர்புராணத்தில் "அண்டகோ ளத்தாரென்னு மாரியத் தமிழா லன்று, தண்டமிழ்ச் சங்கம் வென்ற சட கோபர்" என வருங் கடவுள்வணக்கப்பாடலால் (13) துணிய லாகும்.

இதன் பொருள்.

1. அண்டகோளத்து ஆரணு ஆகி என்பது அண்டகோளத் தினுடைய அரிய அணு வளர்ந்து என்றவாறு.

ஆகல்-வளர்தல் : பரிணமித்தல்; வளர்தற்குக் காரணமாகிய ஊழினை "ஆகலூழ்" (திருக்குறள்-372) என்பதனை லறிக. பின்னும் பிரிக்கப்படாத பரமானு என்பதறிய ஆரணு என்றார். பரமானு இரண்டு கொண்டது அணு என்பது வடநூற் கொள்கை (பாகவதம்). அண்டகோளத்து ஆரணு-அண்டகோளமாகிய பிரபஞ்சத்தின் இறுதியம்சமாகிய பரமானு. அஃது ஆகி என்றது அஃது அண்டகோளமாக வளர்ந்து எ-று. ஆலின் வித்து வளர்ந்து என்றால் ஆலின்வித்து ஆலாக வளர்ந்து என்று பொருளாதல் போல இதனையுங் கொள்க. பிரபஞ்சத்தின் இறுதிநிலை

(இதுவே படைப்பிற்கு முன்னிலையுமாகும்) பரமானுவே என்பதை ஸ்ரீபாகவதம் ௩-ஆம் ஸ்கந்தம் (கக-க) “பிர பஞ்சத்தின் இறுதியிசம் பரமானு என்றறியப்படுவது” என விளக்கியவாற்றான் உணர்க. ஷே ௩-ஆம் ஸ்கந்தம் கக-ஆம் அத்தியாய முடிவில், “ஐம்பது யோசனை அகல முள்ளதும் மேன்மேலும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள விசே ஷண முதலியவற்றால் வெளியிற் சூழ்ந்ததுமாகிய இவ் வண்டகோசமும் இன்னும் மற்றுமுள்ள பஸ்கோடி யண்டங் களும் எந்த வஸ்துவினிடம் பிரவேசித்துப் பரமானுவாகக் காணப்படுகின்றனவோ அந்த வஸ்துவைக் காரணங்கட் கெல்லாம் காரணமெனவும், புருஷனும் மஹாத்மாவுமாகிய விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமெனவும், அக்ஷரமாகிய பரப்பிரமம் எனவுங் கூறுகின்றனர்” என வருதலான் இதனுண்மை நன்கறியப்படும். பலகோடி அண்டகோள வரிசைகளும் பரதெய்வத்தினிடம் பரமானுவாக ஒடுங்கிக்கிடந்து பின் அவன் ஸங்கல்பத்தாற் பரிணமித்து அவ்வண்ட வரிசை யாதலையே இங்குக் குறித்தா ரென்பது ஜகத்காரண மாகப் பரப்பிரமத்தைக் கூறுதல்கொண்டு எளிதிலறியப் படும். ‘ஆகி’ என்று பரிணமித்தல் கூறுதலான் இவ்வாரணு உயிரணு ஆகாமை நன்கறியலாகும். பிரபஞ்சமாகிய பரமா ணுவுக்குப் பரிணமம் உள்ளதல்லது, அணுவாகிய ஆத்மா விற்கு அஃதில்லாமை தெளிக. ‘அண்டகோளத்து ஆரணு’ என்புழி அத்துச்சாரியை “காமத்துக் காழில்கனி” (திருக் குறள்-1191) என்புழிப்போல அவ்வழிச்சாரியையாகக் கொண்டு அண்டகோளமாகிய அரிய அணு எனினும் இழக் காது. ஆகிப் பூத்த மரம் என இயையும்.

2. பிண்டம் பூத்த பேரேழி லோருமை என்பது சராசர ரூபமான பிராணிகள் மலர்தற்குக்காரணமான பெருமை யோடு கூடிய நலத்தையும் ஏகத்வத்தையுமுடைய எ-று.

ஆகிப்பூத்த பேரெழில் ஒருமை மரம் என இயைக்க-
 பூத்தமரம் என்பது பூத்தற்குக்காரணமான மரம் என்றவாறு.
 “தாழ்ந்த இயல்பின்மை” (திருக்குறள்-903) “நிற்புகழ்ந்த
 யாக்கை” (பதிற்றுப்பத்து. 44, 8) என்புழிப்போல. பிண்டம்
 —சராசரப்பிராணிகளின்தொகுதி. இவ்வாழ்வார் பரதெய்
 வத்தைத் தொன்மிகுபெருமரம் என்று வருஷமாக உருவ
 கப்படுத்துகின்றாராதலின், அதற்கியை வருஷகாரியத்தாற்
 பூத்தஎன்று ஏகதேசரூபமுகத்தாற் பிராணிஸமுதாயத்தை
 மலர்களாக்கினர். ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமத்தில் “புஷ்பஹாஸ:”
 என்னுந் திருநாமத்திற்கு ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் “பூவரும்பு
 மலர்வதுபோலப் பிரபஞ்சரூபமாக மலர்பவன்” என்று
 பொருள் கூறினார். இதனாற் பூத்தது பிரபஞ்சரூப மென்று
 துணியலாகும். பெருமை-பரமானுவை அண்டபிண்ட ரூப
 மான பிரபஞ்சமாக்கிச் செயற்கரிய செய்யும் ஸங்கல்ப
 விசிஷ்டனாதற் றன்மை. இதனாற் பரதெய்வத்தின் ஸங்கல்ப
 விசிஷ்டவேஷமே உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாதல் காட்டிய
 வாரும். எழில் - ஞானசக்தியாதி எல்லா நலங்களும் :
 “எழிலளந்தங் கெண்ணற் கரியானை” (மூன்றாந்திரு. 3)
 என்று பணிப்பார். [“பூ நலம்” (பரிபாடல்-16) என்புழிப்
 பரிமேலழகர் பூவினாகிய அழகு எனப் பொருள் கூறலானு
 முணர்க.] இதனாற் பரதெய்வத்தின் ஞான சக்தியாதி
 விசிஷ்டவேஷமே உலகிற்கு ஸஹகாரிகாரணமாதல் காட்டிய
 வாரும். ஒருமை-அவ்வண்ட பிண்ட ரூபமான பிரபஞ்சத்
 தோடு கலந்தொன்றுள்ள தன்மை. இதனாற் பரதெய்வத்
 தின் சித்சித்விசிஷ்டவேஷமே உலகிற்கு உபாதான காரண
 மாதல் காட்டியவாரும். இங்ஙனம் திரிவித காரணமும் பர
 தெய்வமேயாகுமென்பது தோன்றப் பேரெழிலொருமை

யால் விசேடித்தார். பூத்த மரம் என்புழிப் பூத்த பெருமையும் எழிலும் ஒருமையும் மரத்தின்கண்ணே நிலைபெறுதலெளிதி லுணரத் தகும். மரத்தின் அவயவமாகிய கொம்பு, இலை, பூ, காய், கனி முதலிய எவையும் மரத்தின்வேறுகாத் தன்மையால் ஒருமை நன்கறியலாகும். இவ்வொருமையினையே கம்பநாடர்

“அம்போ ருகளு ரரளு ரறியார்
எம்போ லியரெண் ணுறினென் பலவாம்
கொம்போ டடையூக் கனிகா யெனினும்
வம்போ மரமொன் றெனும்வா சகமே.”

(இராமா. இரணியன்வதை, 111)

என்பதனால் இனிது விளக்கினார். இவர்க்கு இவ்வாழ்வாருடைய இத்திருப்பாட்டு நோக்கென்பதும் பொருள்தும். “சங்கக் குவடிற் குத்திய மாறப் பெயர்க்கொலையானை” எனச் சட்கோபரந்தாதியில், ஆழ்வார் சங்கம் வென்றருளிய செய்தியை வெளியிடுதலான் இஃது உணரலாம். ஸ்ரீ பாகவதம் “தருவினடியில் நீர்விடுவது அதன் கொம்பு கிளைகட்கு எங்ஙனமாகுமோ, அங்ஙனமே விஷ்ணுவின் ஆராதனம் எல்லாப் பிராணிகட்கும் பயன்படுவது” (அத்-நு-சக) என்று கூறுதலான், மரமும் கிளைகளும்போலப் பரதெய்வமும் பிராணிகளு முண்மை நன்கறிந்துகொள்க. இந்தப் பாகவதத்தாற்சருதிய ஒருமையையே ஆழ்வார் திருவுளம் பற்றினாரென்பது, பூத்த என்னும் வினையாற் பிண்டங்களை மலர்களாக்கியதனும், அம்மலர்களை யுண்டாக்கிப் பரிபாலிக்குநிலையில் மலரின்வேறுகாத மரமாகப் பரதெய்வத்தை உருவகப்படுத்தியதனும் இனிது துணியலாம். இவ்வொருமை ரக்ஷயரக்ஷகபாவாதி ஸம்பந்தத்தாலுளதாவதல்லது ஸ்வரூபஐக்யமாகாமை உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

“பாரிடமாவானுந் தான்” (சஉ) என்னும் பெரியதிருவந் தாதித் தொடர்க்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாசிரியர் “ரக்ஷய ரக்ஷக பாவாதி ஸம்பந்தத்தால் ஐக்யம்; ஸ்வரூபத: அன்று” என்றுரைத்தவாற்றான் உணர்க. ரக்ஷகத்வத்தை இனிது நிறைவேற்றவே எங்குங்கலந்துறைதலை மேற்கொண்டனன் இறைவன் என்ப.

3. ஈருயிர் மருங்கின் ஆருயிர் தோகுத்து என்புழி, ஈருயிர் மருங்கின் என்பது இருவகைப்பட்ட உயிர்களின் பக்கத்தில் எ-று.

மோக்ஷாந்தத்திற்கு உபகாரமாகிய தெய்வ ஸம்பத்தையுடைய உயிர் என்றும், ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு உபகாரமாகிய ஆஸுரஸம்பத்தை யுடைய உயிரென்றும் வகுக்கப்பட்ட இருவகை உயிர்களின் பக்கலில் என்று கொள்க. ஸ்ரீகீதை பதினாராம் அத்தியாயத்தில் “இவ்வுலகிற் பிராணிகளின் ஸ்ருஷ்டி, தேவர்களின் ஸ்வபாவ முள்ள தென்றும், ஆஸுரர்களின் ஸ்வபாவமுள்ளதென்றும் இருவகைப்படும்” என்று பகவான் அருளிச்செய்ததை ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க. இனி ஈருயிரென்றது ஸ்ரீகீதை ஏழாம் அத்தியாயத்தில் பகவானைத் தொழாரும் தொழுவாரும் மாகிய ‘துஷ்க்ருதிந: ஸுக்ருதிந:’ என்று கூறப்பட்ட இருவகை உயிர்களை எனினுமாம். தொழாராகிய துஷ்க்ருதிகள் நராதமர், மாயை கவர்ந்த மதியினர், ஆஸுரஸ்வபாவ முள்ளவர், மூடர் என நால்வகையினர் எனவும், தொழுவாராகிய ஸுக்ருதிகள் ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு, ஆர்த்தார்த்தி, ஞானி என நால்வகையினர் எனவும், இவருள் ஞானி அத்தயர்த்த பிரியனான மேன்மையனெனவும், அப் பெருந்தகையோன் கிடைத்தற்கரியோனெனவும், அவனே ஸர்வம்

வாஸுதேவனென்னும் ஞானவான் எனவும் அருளிச் செய்தலால் தொழாரும் தொழுவாருமாகிய இருவகை உயிர்களின் பக்கவில் என்றாலும் பொருந்தும்.

‘ஆருயிர் தொகுத்து’ என்றது கிடைத்தற்கரிய உயிர்களாகிய தெய்வஸம்பத்து நிறைந்த ஞானிகளாகிய பரமைகார்திகளைத் தன்னடிநீழலிற் குழாங்கொளச் செய்து என்றவாரும். ஆருயிர்—“ஸமஹாத்மா ஸுதுரில்லப:” (ஸஹாத்மா ஸுதுரில்லப: 1) என்றபடி தனக்குங் கிடைக்கரிய மஹாத்மாக்கள். எ-று. வாஸுதேவ தருச்சாயையை விட்டுப் புறம்போகாத பெருந்தகையார் அவரே என்க. மஹாத்மா என்பதே ஆருயிர் எனப்பட்டதெனினும் பொருந்தும். தொகுத்து என்றதனால் கிடைத்தற்கரிய இப் பரமைகார்திகளைத் தன்னடிநீழலில் திரள்வித்தது பகவத்ப்ரயத்த மென்று காட்டியவாறு. ப்ருஹ்மஸூத்ரபாஷ்ய முடிவில் “அத்யர்த்தப் பிரியம் ஞாநிநம் லப்த்வா” (சுத்யர்த்தப் பிரியம் ஞாநிநம் லப்த்வா 1) (இவ்வளவென்று சொல்லற்கரிய ப்ரீதியுடையனாகிய ஞானியைத் தன்பேறாக அடைந்து) என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உரைத் தருளுதலான் அளவிடப்படாத பிரியனாகிய ஞானியைப் பரதெய்வம் தன் லாபமாக அடைதல் கருத்தல்லது ‘ஞானி பரதெய்வத்தை அடைந்து’ என்பது ஆழ்வார் கருத்தாகாமை சுண்டுகொள்க.

இனி, சுண்டு மருங்கு என்றது சுற்றம் எனக்கொண்டு, இருவகையுயிராயுள்ள சுற்றத்திற் கிடைத்தற்கரிய தன் ஆத்மஸமாநான அரியஞானிகளைத் தொகுத்து எனினுமாம். “ஞானீ த்வாத்மைவ மேமதம்” (ஐகாநீ த்வாத்மைவ மேமதம் 1) (ஞானியோ என்னுயிரே யென்பது என்

கொள்கை) என்னும் ஸ்ரீ கீதையால் ஞானி பகவானுக்கு ஆத்மாவாதல் தெளியலாம். தீயவுயிரையுஞ் சுற்றமென்றது, வெறுக்கின்ற அவர்பாலும் உறைதலானும் அவரையும் சன்ம சன்மாந்தரங் காத்துச் சேறலானும், அவர்க்கும் அருள இருக்குந் தாயும் தந்தையுந் தானாதலானும், அவரையும் மகவென்று கருதித் திருத்தமுயறல் காட்டியவாறு. “தாய் தந்தை எவ்வுயிர்க்குந் தான்” (பெரிய திருவந்தாதி, ௨௩) என இவ்வாழ்வாரே அருளிச்செய்தலா னிதனுண்மையுணர்க. “பிதா மாதாச ஸர்வஸ்ய” (விதா தாதா வஸவஸ்ய) என்பது மஹாபாரதம். சுத்தஸத்வநிஷ்டரான பரமைகாந்திகளைத் தொகுத்து நித்திலத்தன்ன வெண்மணற் பரப்பிற்றென் மிகு பெருமரம் என இயைக்க. தொகுத்துப் பரப்பில் மிகு மரம் என்க.

4. நித்திலத்தன்ன வெண்மணற் பரப்பில் என்றது முத்துக்களை யொத்த வெண்மையான ஒளியையுடைய பரந்த மணற்பிரதேசத்தில் எ-று.

வெண்மையும், ஒண்மையும், குளிர்த்தியும், உயர்த்தியும், தூய்மையும், அருமையும் முதலிய சிறப்பால் நித்திலத்தன்ன என்றார். வெண்மணற் பரப்பு என்றது ச்வேதத்வீபம் எ-று. இது, திருப்பாற்கடலின் வடகரையிலுள்ள மஹா பரிசுத்தஸ்தலவிசேஷம். திருப்பாற்கடல் கொழித்த நித்திலத்திற்கும் இப்பரப்பில் வெண்மணற்கும் வேற்றுமை காண அரியதாய் ஒரே ச்வேதமயமா யுண்மையால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. இதனைப் பாரதம் சாந்திபருவம் (343) ‘பாற்கடலின் வடபாகத்திற் பேரொளி நிறைந்த ச்வேதத்வீபம் இருப்பது; அங்குள்ள மக்கள் சந்திரனையொத்த காந்தியினர்; நாராயண பராயணர்; அவ்வன்பர் புருஷோத்தமனை ஏகாந்த

பாவணையாலடைந்தவர்; பொறிகளால் வேறென்றும் துகராதவரும், உண்ணாதவரும், அசைவற்றவரும், நறுமணங்கமழ்பவரும், ஏகாந்திகளு மாவர்” என வருவனவற்று லறிக. இந்த தவீபத்திற்கு நாரதமஹருஷியானவர் தெய்வகிருபையாற் சென்று ஈங்குள்ள அநிருத்தமூர்த்தியைப் பலபடியாக ஸ்துதித்ததும் பரமைகாந்திகளைத் தரிசித்து ஆச்சரிய மடைந்ததும் பிறவும் அப்பருவத்தே கண்டு கொள்க. இதனை வைகுண்டமாகவும் உபசரித்து வழங்குவர். ச்வேத தவீபம் = வைகுண்டம் என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸ்ரீதா ஸ்வாமிகள் வ்யாக்யானமிட்டார்.

இனி ஸஹஸ்ரநாம த்யானசுலோகத்தில் “ஈரோதந் வத்ப்ரதேசே” என்பதில் திருப்பாற்கடல் வடகரையில் மணி விளக்கெடுக்கும் மணற்பரப்பில் நித்திலமாலையணிந்த அணையில் இம்மூர்த்தி எழுந்தருளி இருப்பது கூறுதலான், அதற்கியைய நித்திலப் பரப்பில் எனவும் அன்ன வெண்மணற் பரப்பில் எனவும் கூறினு மமையும். அன்ன வெண்மணல்—அத்தகைய வெண்மணல்.

5. வேரும் வித்தும் இன்றி = தான் நிலைபெறுதற்குக் காரணமான மூலமும், தானுண்டாதற்குக் காரணமான பீஜமும் தானேயன்றி வேறில்லாமல் எ-று.

வினைகளையே வேராகவும், அவ்யக்தத்தை வித்தாகவும், பிறவினைக்கிளைகளாகவுங் கொண்ட ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தின் (ஸ்ரீகீதை; விஷ்ணு புராணம் எ-ஆம் அத்யாயம்) இது வேறாய பரப்ருஹ்மவ்ருக்ஷம் என்பது தோன்ற வேரும் வித்தும் இன்றி என்றார். எல்லாப் பொருட்குந் தானே வேரும் வித்துமாகு மென்றவாறு. இத்தன்மையை,

“வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற
கார்முகில் போல்வண்ணன்” (திருவாய்மொழி, 2,8,10)

என்று பணித்தலா னறிக. ஸ்ரீ கீதையிலும் “பீஜம்மாம்
ஸர்வ பூதாநாம்” (ஸீஜம்மாம்பூதாநாம்) (எல்லாப்
பிராணிகட்கும் வித்தாகிய என்னை) என்பதனால் எல்லாப்
பிராணிகட்குந்தானே வித்தாயிருத்தலைப் பகவான் வெளியிட்
டருளினான். ‘எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய்’ ‘தானோ
ருருவே தனிவித்தாய்’ (திருவாய்மொழி, 1-5-2,4) என்று
பணித்தல் காண்க. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ஸம்ஸார
வ்ருக்சத்திற்கு அவ்யக்தத்தை வித்தென்று கொண்டு, வித்
துண்டாதற்கு ஆகாயம் காலம் முதலிய காரணமாதல்போல,
அஃதுண்டாதற்கு ஸ்ரீ ஹரிபகவான் காரணன் என்பர்
(எழாம் அத்யாயம் பார்க்க). இதனால் அவ்யக்தத்தின்
பரிணாமத்திற்கு இறைவன் காரணனாதல் அறியலாம்.

5-6 தானே தன்னிலையறியா-ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான
தானேயும் தன் ஸ்வபாவமகிமை அறியலாகாத எ-று

தன்னிலை - தன் தெய்வநிலை: “தன் தெய்வநிலை” என்பது
திருவாய்மொழி(3, 10, 6); அஃது அநந்த கல்யாண குண
முடைமை. அஃது அவனால் இவ்வளவென்றறியப்படுமாயின்
அநந்தம் என்று முழுங்கிய சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகுமென்க.
ஒருவன் தன்கண் அச்சமும் தன் வலியில் ஐயமும் உள்ள
போதன்றே தன்னை அளந்தறியப்படுவான்? அவ்விரண்டு
மில்லாமையால் தன்னிலையை அளந்தறிதலே யில்லாமை
அறிக. அசித்தினும், பெத்தர் முத்தர் நித்யர் எனப்பட்ட
ஆத்மாக்களினும் வேறாய்ப் பிரிப்பிண்டு அவற்றிற்கு ஈசனான
தானே அறியலாகாத என்றவாரும். அறியா மரம் என
இயையும். “தனக்குந்தன் தன்மை யறிவரியானைத் தடங்

கடற் பள்ளியம்மாளை” எனத் திருவாய்மொழியில் (8,4,6) வருதலான் இதனுண்மை யுணர்க. ஆண்டு, ஈட்டில் நம் பிள்ளையாகிரியர், இத்திருப்பாட்டின் கருத்தொடு பொருந்தவே “ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞன தன்னாலுந் தன்னைப் பரிச் சேதிக்கப் போகாது ச்வேத த்வீபவாசிகள் ஆச்ரயிக்கைக்கு. திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை” என வ்யாக்யானமிட்டது காண்க.

இனி யஜுர்வேத காடகத்தில் ‘த்வமேவத்வாம் வேத்த யோஷி ஸோஷி’ (துவெவ தூவெ துயோஷி ஸோஷி) (நீ யாராயுள்ளனை அவனாயுள்ளனை யென்று நின்னை நீயே யறிகிற்பை) எனவும், ஸ்ரீகீதையில் (10-15) “நீ நின்னை ஸ்வயமாகவே நின்னறிவால் அறிகின்றனை” எனவும், பரி பாடலில் (3) “நின்னைப் புணர்நினைப்பி னீயல துணர்தியோ”— நின்னை உயர்வுகூறக் கருதின் அது நீயே யுணர்நின்னல்லது பிறரானுணரப்படுதியோ (பரிமேலழகருரை)—எனவும் வரு தலான் ஈண்டுத் தானே தன்னிலையறியா என்பது தன்னியல்பு தானே யறிந்து எனக்கருதினரெனினு மிழுக்காது. இதற்கு அறியா மிகு மரம் என இயைக்க. இவ்வாறு பிறர் அறியாமைக்குக் காரணமிவை யென, தொன்மிகுபெருமரம் என்று இப் பரப்ருஹ்ம வ்ருக்ஷத்தை விசேடிக்குமாற்றால் விளக்குகின்றார்.

6. தொன்மிகு பெருமரம் என்பது அநாதியே மிகுத்த பெரிய பரப்ருஹ்மமாகிய வ்ருக்ஷம் என்று.

காலத்தாலும் தேசத்தாலும் வஸ்துவாலும் பரிச்சேதிக்கப்படுவதொன்றன்றே ஒருவர் அறிவிற்கு விஷயமாவது? இஃது அம்மூன்று பரிச்சேதமும் கடந்துள்ளதென்று இவ்விசேடணங்களாற் கொள்ளவைத்தவாறாகும். தொன்மரம் என்றதனால் காலவளவையைக் கடந்ததென்றும், மிகுமரம்

என்றதனால் தேசவளவையைக் கடந்ததென்றும், பெருமரம் என்றதனால் வஸ்து அளவையைக் கடந்ததென்றும் தெளிவித்தது கண்டுகொள்க. “ப்ருஹத் ரூப:” என்னுந் திருநாமம்பற்றிப் பெருமை வஸ்துபரிச்சேதங் கடந்ததுக்கு ஆயிற்று. “இணைத்தென வெண்வரம்பறியா யாக்கையை” என்பது பரிபாடல். இதற்குப் பரிமேலழகர் “இணைத்தென எண்ணும் எண்ணிற்கு எல்லை யறியப்படாத வடிவினையுடையை” என்றுரைத்தலா னறிக. இக்காலத்ததென்றும், இவ்விடத்ததென்றும், இப்படித்தென்றும் அறியலாகாததென்று குறித்ததெனக்கொள்க.

மரம் என்பது உவமையாற் போந்த பெயர்; தன்னடிநீழலிற் புக்கார் பயன்றுய்த்து வாழ்நிற்கும் மரம்போலுதலான் இறைவனை மரமாக்கினார். “அருஞ்சுரத்து மரம்போல அடைந்தார்க்கனித்தல் அவற்கியல்பு” என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (சீவகசிந்தாமணி, 3). “வாஸுதேவதரு” என்ப. வருகூ: என்பது, இறைவன் ஆயிரநாமத்துளொன்றாதல்காண்க. ஸ்ரீ பராசரபட்டர் “உயிர்கட்கு ஜீவனமாகி அவ்வுயிர்கள் தனக்கிழைக்கும் அபராதங்களைப் பொறுத்து நின்றலான் மரம்” என்று பெயராயிற்றென்றார். மூன்றுலகிற்கும் நிழல்செய்தலான் இறைவன் “பூர்ப்புவஸ்வஸ்தரு:” (ஹ-ஹ-ஹ-வஸுஷுரூ:?) என்று பெயர்சிறப்பன் என்பதும் அவ்வாயிர நாமத்தே கண்டது. ப்ரமாணங்களிற் றலைசிறந்த வேதம் “வ்ருகூ இவ ஸ்தப்தோ திவிதிஷ்டத்யேக:” (வ்ருகூ உவ வஸுஷுரா - டிவிதிஷ்டெஷுக் - தெஷுரீய உவ.) என்றுமுழங்கிற்று. ஒருவன் மரம்போல அசையாது திவ்யலோகத்திலுள்ளானென்பது இதன்பொருள். வால்மீகி பகவானும் தாரை கூற்றால் “நிவாஸ வ்ருகூஸ் ஸாதூநாம்” (நிவாஸவ்ருகூஸூய-உநாம்) (ஸாதூக்களுக்குப் புகலிடமான மரம்) என்று பெருமானைக் கூறினான். “ப்ருஹ்மதரு”

என்று ப்ரஹ்மாதாழ்வான்குற்றில் வைத்துப் ப்ராசர பகவான் வெளியிட்டு அதனினின்று முக்தியென்னும் பழம் விழுவதென்னுங் கருத்தால் “முக்தி பல ப்ரபாத:” என விளக்கி யருளியதையும் ஈண்டைக்கு நோக்குக. இவ்வாழ்வார் திருப்பாட்டிற்கு இப்ப்ராசரர் கருத்தே உடன்பாடாகும். இதற்குரிய வடமொழிப்பகுதி வருமாறு:—

தஷ்டி ப்ரஹ்மநக்சிஹாஹுமஸ்யம்।

யஜ்நாயகாநெரமஜயுகாவஸூ॥

ஸஜாஸிதாஸூஹதரொரநநாஸு।

நிஸ்யஸ்யொஹுதிமஹபுவாதஃ॥

(ஸ்ரீ விஷ்ணுவாராணம் சு-1. சுய-17. ஸ்ரா-91.)

இம் முன்னோர் மொழிபொருளைப் போற்றியே இவ்வாழ்வார் “மரம்” என்றாரென்க. “என்னை ஆக்கிக் கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்” என்பதும் மரங்களினுயர்ந்ததாகக் கூறியதாகும்.

அன்றியும் ஈண்டு ச்வேதத்வீபத்து அநிருத்த மூர்த்தியை ‘மரம்’ என்றது, அம்மூர்த்தி பச்செனத் தழைத்த திருவடிவுடையனாதல்பற்றி யென்று கொள்ளத்தகும். பரிபாடலின்கண் அநிருத்தமூர்த்தியைப் “பைங்கண் மாஅல்” என்றதனையும் அதற்குப் பரிமேலழகர் “பசிய உடம்பினையுடைய அநிருத்தனே”* என உரை கூறியதனையும் நோக்கித் தெளிக. பிற்காலத்தவரும் இக்கருத்தே தழுவி “அத்தியின்

* ஈண்டே “பொன்கட்பச்சை” என்புழிச் “சிவந்த உடம்பினையுடைய காமனே” என வுரைத்துப் “பச்சையென்பது ப்ரத்யும்நனென்னும் வடமொழித் திரிபு” என விளக்கியதனையும் நோக்கிக் கொள்க.

மத்தியிலே.....ரித்திரைகொள்ளுந் தமாலத்துருவன்”
 (அழகர் கலம்பகக் காப்பு) எனப் பாடியதனையுங் காண்க.
 மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் நாரதமஹருஷி ச்வேத
 த்வீபஞ் சென்று இம் மூர்த்தியை ஸ்துதித்த ஸ்தோத்திரத்
 தில் “வநஸ்பதயே நம: (வனங்கட்குப் பதியாகிய பெருமா
 த்திற்கு நமஸ்காரம்) என வருதலும் ஈண்டு நினைக்கத்தகும்.

“மனிசரு மற்று முற்றுமாய்” என்னுந் திருவாய்
 ‘மொழி யீட்டில் ‘தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை’ என்புழி நம்
 பிள்ளை ஆகிரியர்-“திருப்பாற் கடலிலே அகிருத்த ரூபியாய்க்
 கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதார † கந்த
 மிறே (அவதாரங்கிளைத்தற்குரிய கிழங்கு) ; வெள்ளத்தர
 விற்றுயிலமர்ந்த வித்திறே” என்று அருளிச்செய்ததனையும்
 ஈண்டைக் கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. ப்ரச்நோபநிஷத் தில்
 “ஒரு விருஷத்திற் பல பறவைகளுந் தங்கியிருத்தல்போல
 உலகெல்லாம் பாமாத்மாவினிடத்துத் தங்கியிருப்பன”
 என்பதனால் இஃது உவமையாற் போந்த பெயரென்பது
 அறியப்படும். விஷ்ணுபுராணத்தும், மகாவிஷ்ணு விருஷம்
 என்றும், ஸ்ரீதேவி அதன்கட் படர்ந்த கொடி என்றும்
 பராசரபகவான் அருளிச் செய்தான் (1, 8). மரம் தன்
 பழத்தைத் தானுண்ணுது தன்னையடைந்த உயிர் உண்ணநிற்
 றல்போல இறைவனுண்மை உணர்ந்துகொள்க. ‘பெரு
 மரம்’ என்புழிப் பெருமை தான் பெரியதாயிருப்பதனாலும்,
 தன்னையடைந்ததைப் பெரிதாக்குதலாலும் உள்ளது என்பர்.
 இதனை விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ருஹ்மசப்தத்திற்கு ஸ்ரீ பரா
 சர பகவான் “பெரிதாதலானும் பெரிதாக்குதலானும் ப்ருஹ்
 மம் என்று அறியப்படுவது” என்று கூறியதனாலும் உரை

† கந்தம்-கிழங்கு. அவதார கந்தம்-அவதாரமூலம். கந்தம்
 மூலம் கிழங்கு மூன்று மொருபொருளன.

லாம். வெண்மணற் பரப்பில் வேரும் வித்துமின்றி ஆரணு வாகிப் பிண்டம் பூத்த தன்னிலையறியாத் தொன்மிகு பெரு மரம் என்க.

7. மூவழி முப்பழம் முறைமுறை தருதலின்: மூவழி-ஐச் வர்யகதி, ஆத்மகதி, பரமாத்மகதி என்ற மூன்று நெறியில்: அசித்து சித்து பரதெய்வம் எனத் தத்துவம் மூன்றேயுண்மை யால் அவற்றை யடையும் நெறிகளும் மூன்றேயாயின. ஐச் வர்யம்-இனிய தேஹவிசேஷமும் அஃது அநுபவித்தற்கினிய தாரக போஷக போக்யங்களும் ஆக அசித்துப் பரிணமிப் பதேயாகும்: இவை இந்திரச் செல்வம் முதலியன என்க. ஆத்மகதி என்பது கைவல்யமார்க்கம்; கேவலம் ஆத்மாவை அநுபவித்தற்குரிய வழி எ-று. பரமாத்மகதி-நிரதிசயாநந்த மான மோக்ஷ மார்க்கம். இந்நெறிகளிற் செல்லும் அதிகாரி யும் மூவகையினர் என்பர். ஆர்த்தனும் அர்த்தார்த்தியும் என இருவகைப்படும் ஐச்வர்யார்த்தியும், கைவல்யார்த்தியும், மோக்ஷார்த்தியுமென மூவகைப்படுதல் ஸ்ரீகீதை ஏழாம் அத்யாயத்திற் கண்டது. இம்மூன்றதிகாரிகட்கும் ஈச்வர னைப் பக்திபூர்வகமாக அடைதல் வேண்டப்பட்டதாகும். எங்ஙனம் ஒரு மரத்திலுண்டாகும் பல்வகைக் கனிகளை அடைய விரும்பின பலரும் அம்மரத்தை ஆசிரயிப்பது இன்றியமையாததோ, அங்ஙனமே இம்மூன்றதிகாரிகளும் தாம் தாம் அடைய விரும்பிய பலன்களை எய்தற்குப் பல ப்ரதாதாவாகிய ஈச்வரனை அடைதல் இன்றியமையாததாகு மென்றுணர்க. அவர் கருதிய பலன்கள் வேறேனும், இம் மூவரும் ஆசிரயிக்கவேண்டிய இடம் ஒன்றேயாதல் நன்கு துணிக. இதனால்ன்றே, ஆளவந்தாரென்னும் பெரியார்“பக்தி யோகமே இம்மூன்று பலன்களுக்கும் காரணம்” என்று சிதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில்(உஎ) விசதமாக அருளிச்செய்தார். இதனை, “பக்தியோகஸ்ததர்த்திசேத்” (லக்ஷியொமஹுஷீ-6

வெஃ) என்பது முதலாக வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க. ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ‘தேஷாம் ஜ்ஞாநீ’ என்கின்ற ச்லோக விளக்கத்தில் “ஞானிக்கு என்னொரு வனிடத்திற் பக்தி, மற்றை இருவர்க்குமோவெனின் தங்களிஷ்ட பலத்திலும், அவற்றிற்கு ஸாதனமாகையாலே என்னிடத்திலும் பக்தி” என்று பக்தியையே இம்முன்றற் கும் ஏதுவாக்கி அது வித்யாஸ பலன்றருவது இவ்வித மென்றுங் கூறியருளினார்.

மஹா பாரதத்திலும் “சதுர்விதா மமஜநா பக்தா:” (வதுவி-யாஜ்ஜநாலகூரீ) என்று, ஸ்ரீகீதையிற் சொல்லியபடியே, ஐச்வர்யார்த்தியை ஆர்த்தன், ஆர்த்தார்த்தி என இருவகைப்படுத்து மற்றை யிருவரொடுங் கூட்டி, நால்வரும் என் பக்தர்கள் எனக்கூறியுள்ளதும் காண்க. இவற்றுற் கர்மத்தையே முக்யமாகக்கொண்டு அதனடியாகப் பிறந்தஞானந் துணையாக ஐச்வர்யங்களை விரும்பி ஈச்வரனை உபாவிக்கும் பக்திமார்க்கம் ஐச்வர்ய கதி என்றும், ஞானத்தையே முக்யமாகக் கொண்டு கர்மந்துணையாக ஆத்மாவை அடைய விரும்பி ஈச்வரனை உபாவிக்கும் பக்தி மார்க்கம் கைவல்யகதி என்றும், கர்மஞானங்கள் துணையாக ஈச்வரனையே யடையவிரும்பி அவனையே உபாவிக்கும் ஏகபக்திமார்க்கம் பரமாத்மகதி அல்லது மோக்ஷகதி என்றும் நன்கு துணிந்துகொள்க. “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்னுந் திருவாய்மொழி யீட்டில் நம் பிள்ளை யாகிரியர் “ஞான கர்மங்களிரண்டுங் கூடினாற் பக்தி கூடியல்லது நில்லாது” என்று உரைத்ததனையும் தெளிய நோக்கிக் கொள்க. இதனாலன்றே ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரகத்தில்,

“மற்றுமோர் தெய்வம் வழிப்டா வேகாந்தம்
சொற்றவதி காரிகட்குச் சூழ்பொதுவாம்”(மொழிபெயர்ப்பு)
என்று திருவுளம்பற்றினார்.

முப்பழம்-ஐசுவர்ய சுகம், கைவல்ய சுகம், மோகூத
சுகம் என்ற மூன்று சுகனிகளை எ-று. இம்மூவகையை
“ப்ருஹ்மணோஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்” (ஐஹ்நொஹிபு
திஷ்டாஹம்) என்னுங் கிதையின் பாஷ்யத்திற் காண்க.

“இறவாதுவி காரம்மிலை யாகும்பிர மத்திற்

கெவ்வேதுவின் யான்றங்கிட னவ்வேதுவி னழியா

அறனல்வினா தற்கும்மொரு முடிபேதுணி புடையா

ரடையின்ப மதற்குநிலை யிடனாகு வம்மா”

என்பது கிதைப்பாடல். முறைமுறை-அவரவர் அர்த்தித்த
கிரமங்களில் எ-று. அதிகாரியும் பலராய் அவர் விருப்பமும்
பலவாதலின் முறைமுறை என்று அடுக்கினார்.

“மறைமுறையால் வாளுடர் கூடி-முறைமுறையின்
தாதிவகு பூத்தெளித்தா லொவ்வாதே”

(டெரியதிருவந்தாதி-61)

என்பது போலக்கொள்க. முறை என்று நூற்குப் பெயராத
லான் முறை முறை என்பது நூன்முறை யென்றால், அவ
னிட்டவழக்கு சாஸ்தரம் என்பதாகாது சாஸ்தரமிட்ட
வழக்கிலே அவன் தருவதாய் இறைவனுக்குத் தலைமை
கூறுது சாஸ்தரத்திற்கே அவனினுமிகுத்துத் தலைமை
கூறுவதாக முடியும். அன்றியும் சாஸ்தரம், பரதெய்வத்
திற்கும் அதன் செயற்கும் ஞாபகவேதுவல்லது காரகவேது
ஆகாமையு முணர்க*. சாஸ்தரத்திற்கும் பரதெய்வம் எட்டா

* ‘வாய்மொழியோடை மலர்ந்த தாமரைப்பூ’ என வரும் பரி
பாடலிற் பரிமேலழகர் “தாமரைப்பூ படைப்பிற்கு முதலாகவந்து
மலரும் என்பதற்கு வேதம் ஞாபகவேதுவாதலின்’ என வுரைத்தது
காண்க.

தது என்று கூறுதலானும் பரம்பொருளின் தலைமை யுணரப் படும்.

தருதலின் = தருதலான் எ-று. தருதற்கண் எனினும் அமையும். தருதலான் ஒன்றுண்டு ஒன்சுவை தருவது என இயையும். ஈதலின், கொடுத்தலின் என்று உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் தோன்றக்கூறுது “தருதலின்” என ஒத்தோன் கூற்றாற் கூறியது, இறைவன் தன்னடைந்தார்க்குத் தன்னையே ஒக்க அருள் செய்தல் குறித்த தென்றுணர்க. “வீடும்பெறுத்தித் தன்மூவுலகுக்குந்தரு மொருநாயகமே”† என வரும் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளால் இதனுண்மையுணர்க. ஒருநாயகம் ஈச்வரனுடையதாதல் தெள்ளிது. தன்னொக்க அருளலால் அஃது இவனுக்காயிற்றென்று உணர்க. தன் மூவுலகு என்றதனால் ஐச்வர்யம் ஈச்வரனாதல் தெளியலாம். ஐச்வர்யம் என்ற சொல்லே இவ்வுண்மையை விளக்கும்.

8. ஒன்றுண்டு ஒன்சுவை தருவது - ஒண்மையொடு கூடிய இனிமையைத் தருவது ஒன்று உள்ளது எ-று.

ஒண்மை - “ஒளிக்கொண்ட சோதியுமா யுடன்கூடுவ தென்று கொலோ” என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியருளிப்படி, ஜ்யோதிர்மயமான முத்தஸ்வரூபத் தன்மை. ஒண்மை தருவது கூறியதனால் இவ்விருகூடும் ஜ்யோதிர்விருகூடும் என்பது உய்த்துணரலாகும். சுவை - பரமஸாம்யமான நிரதிசயாநந்த ஸுகம். ஈண்டே தருவதுகூறியதனால் இச்சுவை பரமஸாம்யமாதல் நன்கு துணியப்படும். “தம்மையே பொக்க வருள்செய்வர்” எனவும் “நிரஞ்சன: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி” (நிரஜகுநீபரஜாவாஜு உவெதி. உவ.) எனவும் “பேரகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச”

† திருவாய்மொழி ௩ - ௧0-௧௧.

(வொமஜா துலாஜிஜாஜ்-ஹ்.வலு.) எனவும் “பரஞ்
ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய” (வரஹ்ஜோதிரஹ்வ ஸ்வஹ்)
எனவும் வருமிடங்கள் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. இதனால்
இது மோக்ஷமாகிய பேரின்பமென்று குறித்தார்.

8. மற்றது - இதனின் வேறுகியது.

9-11. கல்லின் எழுந்து கடலினழுந்தி அறுகாற்குறவன் நீரற்
விளைக்கும் செறிபோழிற் குப்பை தரு கட்டி—இதன்கண்,
அறுகாற்குறவன் — அறுகாற்கு உறவன் என்றவாறு.
அறுகால் - ஆறு வாய்க்கால்: ஆறு வழி எனினும்மையும்.
இவை ஆறிந்திரியங்களென்றவாறு. ஆறிந்திரியங்கள்-மெய்
வாய்கண் மூக்குச் செவி மனம் என இவை; “இந்திரியாணி
ஷ்ட” (பொறிகள் ஆறு) என்பது வடநூல்வழக்கு. கீதா
சாரியனும் “மநஷ் ஷஷ்டாநீந்திரியாணி” (உநஷ்ஷாநீ
ஹ்-யாணி) (கரு-எ) என அருளிச்செய்தான். ஆறிந்திரியங்
கட்டும் உறவு பூண்டவன் பெத்தாத்தமா எனவறிக. இவன்
உடம்பைவிட்டுப் புறப்படும்பொழுதும் இவ் வாறிந்திரியங்
களையும் விடாது உடன் கொண்டு சேறலான் இவற்றிற்குச்
சிறப்பாக உறவுபூண்டவன் என்று பெயர்பெற்றான். இவ்
வுண்மையை,

“பொறியீச் சுரனா முயிரெவ் வுடலிற்

புகுவா நெதினின் றுபுறப் படுவான்

எறிகால் தொடுமவ் விடனின் றுமணத்

தினையீர்ப் பதுபோ லிவனீர்த் தெழுமே” (கீதை--கரு--அ)

என வருங் கீதைப்பாடலா லறியலாகும். ஜனன மரணங்
களிற் சீவன் இந்திரியங்களுடன் வருவது போவதா
யிருக்கு மென்பது ப்ருஹ்மஸூத்ரபாஷ்யத்து, இரண்டாம்
அத்யாயம் நான்காம்பாதத்திலும், மூன்றாம் அத்யாயம்
முதற்பாதத்திலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இந்திரியங்களை வேதம் “தசமே புருஷேப்பராணா: ஆத்மை கா தச” (ஓஸுஷேபுரூஷேபுராணாஃசூதெதூகாஓஸு) “சீவனிடத்தில் இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் பதினென்றாகும்” என்றதினால் இந்திரியங்களைப் பராணபதத்தாற் கூறுதல்நோக்கி அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய “கால்” என்பதனைப் பாடியருளினாரெனினும் ஸமஞ்ஜஸமே யாகும். பதினேரிந்திரியங் கூறியிருப்ப ஆறிந்திரியங்கட்கே உறவுள்ளவன் என்றது, கருமேந்திரியமைந்தும் சரீரத்துடன் உண்டாய் அதனோடு இறுதியில் நசித்துவிடுமென்று வ்யாஸ பகவான் ப்ருஹ்மஸூத்ரத்தில் அருளிச்செய்தது பற்றியென்று துணியப்படும். இதனை “ஹஸ்தாதயஸ்து ஸ்திதே தோ ரைவம்” (ஹஸ்தாடியஸ்துஸ்திதேதொநெவஸ-ஸு. ஸ. உ, ச, ரு) என்பதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உரைத் தருளியவாற்றா னுணர்க. இதனால் இவ்வைந்தையுங் கொள்ளாது ஆறிந்திரியங்கட்கே உறவுள்ளவன் என்றார் என்க.

கல்லின் எழுந்து கடலின் அழுந்தி நீரற என்பது, மலையிடை நின்றும், கடலிடை மூழ்கியும் பசையற உணக்குதலான் எ-று.

இவற்றால் இந்திரியங்கட்கு உறவு பூண்டபெத்தாத்மா ஐச்வரியகாமரூப அஃதெய்தற்கு உபாயமாகத் தீர்த்தம் படிந்தும், மலையிடைத் தனிநின்றும், நெருப்பிடை நின்று பசையறவுணக்கியும் தவஞ்செய்தல் முதலிய கர்மங்களைக் குறித்தாராவர். இதனை

“பொருப்பிடையே நின்றும் புனற்குளித்து மைந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவுநீர் வேண்டா”

(மூன்றந்திருவந்தாதி-எசு)

என வரும் பாசுரங்கொண்டுணர்க. எழுதல் - இராது கிற்றலாதலானும், கல் - பொருப்பாதலானும் “பொருப்

பிடுபையே நின்றும்” என்பதனையே ‘கல்லின் எழுந்து’ என்பதனும் கூறினார். “கல்லுங் கணைகடலும் வைகுந்த வாளுடும்” (பெரிய திருவந்தாதி, 68) என்பதிக் கல் என்பது பொருப்பா தல் காண்க. ‘வடபெருங்கல்’ எனப் புறப்பாட்டினும் இமய மலையைக் கூறுதல்காணலாம். புனற்குளித்து மென்பதனையே “கடலினழுந்தி” என்று கூறிக்காட்டினார். தீர்த்தங்களிற் றலை சிறந்ததாகலின் கடலைக்கூறினார். “நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள்கடனீ ராடுவான், பூண்டநா ளெல்லாம் புகும்” (மூன்றாந் திரு, 69) என்றபா சரத்தால் இதன்உயர்த்திரன்குணரலாகும். அமுந்தல்-மூழ்குதல். நீரற என்பது பசையற உணக்குதலா தலான் நெருப்பிடைநின்றல் கூறினார். பரமைகாந்திகள் வேண்டாவென்று தள்ளியவற்றை இப்பெத்தாத்மா ஐச்வரியகா மனாப்ச் செய்தொழுகுமாறு கூறப்பட்டது. ‘நீரற’ என்பது பசையறவுணக்குதலைக் குறிப்பதாதல் “முழுஉவள்ளுர முணக்குமள்ள” (புறம், 219) என்று கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்தானை நல்லிசைப் புலவர்பாடியதனான் நன்கறிய லாகும். ஐச்வரியகாமன் பல்வகைக் கர்மங்களையே தலையாகக் கொண்டு காயம்வாட்டுதலை

“படிமன்னு பல்கவன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று
செடிமன்னு காயஞ்செற்றார்களு மாங்கவனை யில்லார்
குடிமன்னு மின்சுவர்க்க மெய்தியு மீள்வர்கள்”

எனவருந் திருவாய்மொழியா லுணர்க. (4, 1, 9)

விளைக்கும் செறிபொழிற்குப்பை தருகட்டி-(அறுகாற்கு உறவன்) இவ்வாறு எழுந்து அமுந்தி நீர் அறுதலான் அவற் றின் பயனாக விளைக்கின்ற செறிந்த கற்பகச்சோலை உதிர்த்த குப்பைகள் தரும் வஞ்சம் எ-று. பொழில் என்றது, கற்பக முதலிய ஐந்தருக்களுள்ள சோலையாதலான். இதனைக் கற் பகச்சோலை என்பது தலைமையான வண்மைபற்றி. ஈண்டுக் கூறிய இந்திரச் செல்வம்,

022, 4172c

198461

N34

“இன்றளர்க் கற்பக நறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை” என்பதும், அதுவும் அவ்வைந்தருச்சோலை யுதிர்த்ததென்பதும், நல்லறிவாளர் கண்டுகைவிட்ட மயல் (துரால்) என்பதும் தோன்றச் செறிபொழிற் குப்பை என்றார். “குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை” என்பது இவர் திருவாக்கு. இது, நல்கிய இறைவனை ஆங்கு மறப்பித்தலானும் புண்ணிய கர்மம் நசித்து மண்ணிடைத் தோன்றியவிடத்தும் அச் செல்வத்திற்கே வாசனையால் முயலச்செய்தலானும் “குப்பை தருகட்பு” என்றார். கட்பு-களவு, வஞ்சம் எ-று. “செல்வம் வந்துற்ற காலேத் தெய்வமுஞ் சிறிது பேணு” என்ப. (பாரதம்).

“வியன்முவுலகு பெறினும்போய்த் தானேதானே யானாலும்” (திருவாய்மொழி. 8-10-2) என்று ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைக் கூறியவிடத்து ஐச்வர்யார்த்தி மூவுலகும் அருமையிற் பெறுதல் கூறியதேனும் ஈண்டுத் தலைமைபற்றி இந்திரச் செல்வமே கருதினாரெனக்கொள்க.

இனி, இதற்கே வேறோருரை கூறுதாம். அறுகாற்கு உறவன் என்புழி அறுமீனாய்க் கால்வடிவாகவுள்ள உரோகிணிக்கு உறவுபூண்ட சந்தரன் எ-று. உரோகிணி ஆராய்ச்சகடம் எனப்பெறுதலும் சந்தரனுக்கு அதிகப்பிரியை யாதலும் தூல்களிற் காணலாகும். இஃது அறுமீன் எனவும் பெயர் பெறுமென்பது “அறுமீனனைவனள்” என வரும் அகநானூற்றின் குறிப்பில் “அறுமீன் - உரோகிணி” எனக் கூறியதனானிக. கால்-உருளை. “சகடக்கால்” (நாலடி) எனவும் “கால்பார்கோத்து ஞாலத்தியங்கும்” (புறம்-185) எனவும் வருவன காண்க. வருஷப வீடு சந்தரனுக்கு உச்சஸ்தானமாதலின் ஆண்டுள்ள உரோகினியின்பால் அவன் மிகவும் உறவுள்ளவனாயினன் என்பர். ரோஹிணிசன் ரோஹிணி நாயகன் என்பன சந்திரன் பெயர்களாகும்.

இவன் நீரற என்றது, இவன் உடல்மிழ்தத்தைத் தேவர் பருகலான் இவன் அமிழ்தம் அற என்றவாரும். இவ் விதம் சந்தரன் அமிர்தமயமாய்க் குளிர்ந்த ஜலபரமானுக் களாலே சகல் பசுஷத்தில் தேவர்களையும் கிருஷ்ண பசுஷத் தில் பிதுர்க்களையும் திருப்தி செய்கின்றான் என்று புராண ரத்னம் கூறுதலை நோக்குக (விஷ்ணுபுராணம் 2-12). இத் தேவர்வளர்ச்சிக்கு ஒருவன் உடல் தேயவேண்டுவ தென்று குறித்தவாரும்.

இனிக் கல்லினெழுந்து கடலின் அழுந்தி என்பதனைக் கடலினழுந்திக் கல்லினெழுந்து என மாறிக் கூட்டுக. சிந்தா மணிப் பதிகத்திற் “குணமாலையை வைதுமாறி” என்ப தனை ‘மாறி வைது’ என மாறிக் கூட்டியதுபோல ஈண்டுங் கொள்ளற்பாலது ; இவ்வளர்ச்சியும் நிலைபேறுடையதில்லை யென்று இதிகாசங்காட்டியது இஃதென்க. இவ்விந்திரச் செல்வம் தூர்வாஸ முனிவர் சாபத்தாற் கடலினழுந்தி மந்தர மென்னுங் கல்லானெழுந்து சந்தரன் நீரற விளைக்கும் செறிபொழிற்குப்பை என்றவாரும். சந்தரன் விளைக் கும் பொழில் என்க. சந்தரன் தன் அமிழ்தம் அறா நிற்க வும், விளைக்கின்ற கற்பகச்சோலை எ - று. ஓஷதீசன் சந்தர னாதலான் அவன்விளைக்கும் பொழில் என்றார். இச் செல் வம் சந்தரன் விளைப்பதென்றாலும் இழுக்காது; என்னை யெனின் கூறுவேம். வீடு புகுதற்குரியது அர்ச்சிராதிகதி யென்றும் சுவர்க்கம் புகுதற்குரியது தூமாதிகதி என்றும் வேதம் கூறும். இவ்விருகதிகளுள் ஐச்வர்யார்த்திகள் புகும் தூமாதிகதி, முதலிற் சந்தரனிடம் புக்கு அப்பாற் சுவர்க்கம் போகும் முறைமைத் தாதலின் “சாந்த்ரமஸம்” என்று வழங்கப்படும். இச்செல்வம் திங்களாகிய உண்டியால் அமைவதனாலும் இதனுண்மை யுணர்க. பரிபாடலில், “நிறைமதி யுண்டி யமர்க்கு” எனவும், “அமரருண்டி மதி”

எனவும், “மதியுண் அரமகள்” எனவும் வருவனவற்றால் தேவர்க்குத் திங்களுணவாதல் காணலாம். இச் செல்வம் குப்பையாதலும் கட்டி ஆதலும் இவ்வுரைக்கும் ஒக்கும்.

11-12. ஒன்று வித்து அறு கோட்டு-பிறிதொன்று வித்து அற்ற குற்றமுடைத்தென்றவாறு.

இது கைவல்யார்த்தியின் பலனாதல் காட்டுவாராய் வித்தற்ற தோஷமுடைத்தென்று கூறினார். கோள்-குற்றம். தானையுடையது தாட்டு என வருவதுபோல இதனையுங் கொள்க. வித்து என்பது பெரிய மரத்தையுந் தன்னுட் சூக்குமமாய் அமர்த்திக்கொண்டு, வாய்த்தவிடத்து அம் மரமாய்ப் பரிணமிப்பதற்குக் காரணமாய் தொன்று. இதனை “நீல நிறத்து நெடுந்தகை வந்தோர், ஆலமர் வித்தி னருங்குற ளானான்” எனக் கம்பநாடர் கூறுதலானறியலாம். ஈண்டுத் தன்னிலையறியாத் தொன்மிகுபெருமரம் இக்கனியி னுள்ளே சூக்குமமாகவும் இல்லாமையால், எப்பொருட்கும் வித்தாய் தனிமுதல் இல்லாமல், கேவலந் தன்னைத்தானே அனுபவிப்பதாகலின், தெய்வமில்லாமையைக் குற்றமாகக் கொண்டு கூறினார். “தானோருருவே தனிவித்தாய்” (1, 5, 4) என்னுந் திருவாய்மொழியிலே இறைவனே வித்தாகக் கூறப் படுதல் காணலாம்.

“பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து பின்னும்

இறக்கவு மின்புடைத்தா மேலும்—மறப்பெல்லாம்

ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே மண்ணளந்தான்

பாதமே யேத்தாப் பகல்” (பெரிதிருவந். 80)

என்பதனாற் கைவல்ய சுகத்தின் சிறப்பெல்லாம் விசதமாக எடுத்தோதி, அதன்கட் பாதெய்வத்தை யேத்தாத மறப்பே பூர்ணமென்றும் அஃது ஏதமே என்றும் தேற்றமாக உரைத்தருளியதுகொண்டு இங்கும் குற்றமுடைத்

தென்று தெளிவித்தார். ஏதம், சூற்றம், கோள் என்பன ஒரு பொருளான. ஏதம்-துன்பம் எனினுமமையும்.

“நிங்கின்ற தெல்லா நெடுமாவென் றேராதார்

கற்கின்ற தெல்லாங் கடை” (இரண்டாந்திரு. 54)

ஆதலான், இவர்க்குக் கைவல்யசுகம் கடையாயிற்று. இந்திரச் செல்வம் பெற்றவன் தன் புண்ணியம் நசித்துப் பின் மண்ணிற் பிறத்தலான் ஒருகால் தெய்வத்தை நினைந்து வீடெய்த அவகாசமுண்டு. இக்கைவல்யசுகத்திற் பட்டா னுக்கு மீண்டும் பிறத்தலின்மையால், தெய்வ நினைப்பிற்கே அவகாசமில்லையென்று கொண்டு கடையாக்கினார். “அமரர் கழல்தொழுது நாளும் இடைநின்ற விற்பத்த ராவர்” (இரண்டாந் திருவந்தாதி, கக) என்பதனால் தேவர்க்குக் கடவுள் கழறொழுதலுண்மையும் அவர் இடைநின்ற இன்பத் தராதலும் உணர்ந்துகொள்க. இதற்கு வேறுகூறலு முண்டு.

இனிக் கைவல்யத்தைத் தோடற்ற நெல்வித்திற்கு. (க. 22) விஷ்ணுபுராணத்தில் உவமித்தலான், அதனையே ஈண்டுத் தழீஇயினுரெனக் கொண்டு “வித்தறு தோட்டு” எனப்பாடம் ஓதி, ஒன்று அறுதோட்டு வித்து என்றாலும் நன்கு பொருந்தும். “நாற்கூற்றே மருந்து” (திருக்குறள். கூடு) என்புழிப்போலத் தோட்டது என்பது தோட்டு என விகாரமாயிற்றெனினும் இழுக்காது.

12. ஆமா விளைக்கும் நாடன் என்பது, இங்ஙனம் ஆமாறு நாடு விளைப்பவன் எ-று. ஆம் ஆறு என்பது ஆமா என வந்தது செய்யுள் விகாரம். “தேறுமா செய்யா அசுரர் களை” (பெரிய திருவந்தாதி, நட) என இவ்வாழ்வாரே வழங்குதல் கண்டு கொள்க; “ஆமாறென்றறியேன்” (திருவாய் 4,9,2) என்பது இவர் வழக்கேயாம். இங்ஙனம் ஆகும் பரகாரத்திலே (ஆம் ஆற்றிலே) விளைக்கும் நாடன் என்க.

ஐகத் சிருஷ்டி செய்பவன் எ-று. விளைக்கும் நாடன் என் பதனை நாடுவிளைப்பவன் என்கொள்க; ‘செய்த வேள்வியர்’ (திருவாய் 5,7,5) என்பதனை வேள்வி செய்தவர் என்று கொள்வதுபோல. இவ்வழக்கு வடநூலிலே மிகவும் பயில் வதொன்று; பெருந்தமிழ்தூல்களிலும் ஆங்காங்குக் காண லாம்.

நாடு விளைப்பவன் - உலகு படைப்பவனாகிய பிரமன். நாடு உலகிற்காதல் “நாட்டைப் படையென் றயன்முத லாத் தந்த” என்னும் நாச்சியார் திருமொழியால் (14,9) அறிந்துகொள்க. இறைவன் ஆணையாற் பிரமன் நாடு விளைப் பது இம் மூன்று பெரும்பலன்களுள் ஒன்றேனும், உயிர் கட்டு ஆமாறன்றி வேறில்லை யென்பது கருத்தாகும். பூமித் பாகவதத்தில் (11—3—7) “ஆதிமூர்த்தி ஜீவனுக்கு உயர்ந்த வித்தி உண்டாம்பொருட்டுப் பூதங்களாற் பிராணி களைப் படைத்தான்” என வருதலானும் உணர்க.

“உய்யவுலகு படைத்து” எனப் பெரியாழ்வார் திரு மொழியிலும் (1,6,1)

“படைத்திட்ட திவ்வைய மும்ப மூனநாள்

பணிந்தேத்த வல்லார் துயராயவெல்லாந்

துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவென்னத் தெளியா”

எனப் பெரியதிருமொழியிலும் (10,6,7) வருதல் கொண்டு இவ்வண்மை அறிக. உயிர்கட்டு அநுகூலிக்கவே உலகு விளைப்பதல்லது ப்ரதிகூலிக்கவில்லையென்பது கருத்து. இங்ஙனம் மாக்கதிக்கணமாறு நாடு விளைப்பவனாகவும் “என் னொருவர் தீக்கதிக்கட் செல்லுந்திறன்” எனப் பெரியோரிரங் குதலான் இஃதெளிதிறியலாம். தீக்கதி புகுவது உயிர்கள் தம் தீயவினையால் என்றறிக.

“நாவாயி லுண்டே நமோநார னாவென்று

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே—மூவாத

மாக்கதிக்கட் செல்லும் வகையுண்டே யென்றொருவர்

திக்கதிக்கட் செல்லுந் திறன்” (முதற்றிருவந்தாதி, 95)

என்னும் பாசுர நோக்கிக்கொள்க. வாய் படைக்கப்பட்டுள்ளது; அதன்கண்ணே நாப் படைக்கப்பட்டுள்ளது; நாரண என்றாரைக்கும் உரை நித்யமாகவுள்ளது. இந்நாவையும் இத்திவ்ய நாமாவையுஞ் சேர்த்தால் “மாக்கதிக்கட் செல்லவகையுண்டே” என்றோதியவாரும். ஈச்வரன் உடம்பைப் படைப்பது பந்தம் ஒழிதற்கேயன்றி வேறொன்றற்கில்லை யென்பது.

“ஆப்பங்கொழியவும் பல்லுயிர்க்கும்—ஆக்கை

கொடுத்தளித்த கோனே குணப்பரனே யுன்னை

விடத்துணியார் மெய்தெளிந்தார் தாம்”

(நான்முகன் நிருவந்தாதி, 93)

என்பதனாலறியலாம். இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் படைப்பவன் உலகு விளைப்பது, உயிர்கள், முற்கூறிய மூன்று கதிகளிலும் ஆமாறல்லது நாகிற்போமாதில்லையென்று துணிந்து கொள்க.

13. அவனே தலையிலி என்பது உலகு விளைப்பவனாகிய அப்பெரியோனே தன் தலையிழந்தவனாயினான் என்று.

நாடன் என்பதன்பின் அவனையென அடுத்து வேண்டாத சுட்டுச்சொல் வந்தது, முன்னே எல்லாருடைய தலைகளையும் தன் தலைகளையும் படைக்கும் அவனே பின்னே தலையிலையாயினான் என்று குறிக்கொள்ளுதற்கென அறியலாம். சிந்தாமணிப் பதிகத்தில்(4) “தேவிபோகி...சடுகாடவள் சேர்ந்தவாறும்” என்புழி “தேவியவள்” என வந்தது, முன்னே இன்னமிழ்தாயினவள் பின்னே இங்ஙனஞ் சடுகாடுபுக்காள் என உணர்த்தற்கு என்பதுபோல இதனை யுங்கொள்க.

பிரமன் பலதலை படைத்துக்கொண்ட செய்தி மதஸ்ய புராணம் ௩-ஆம் அத்தியாயத்திற் (30-41) கண்டது. ஆண்டு இவன் தன்னுடம்பிற் றேன்றிய ஸரஸ்வதியைக் கண்டு காமித்தான் என்றும், இவனைக்கண்டு ஒவ்வோர் திசையிலும் அவள் ஒதுங்கினாள் என்றும், ஒதுங்கியதிசையெல்லாம் இருந்த படியே தலையைப் படைத்துக்கொண்டு நோக்கினுனென்றும், அதுகண்டு ஸ்ரஸ்வதி வானம் புகலாயினள் என்றும், அவள் வான்புகுதலைக் காண உச்சியில் ஐந்தாந்தலை படைத்து நோக்கினாள் என்றும், இவ்வாறு ஐந்தலையன் ஆயினுனென்றும், ஐந்தாந்தலையைச் சடைகளான் மறைத்திருந்தா நென்றும் கூறுதல் காணலாம். இவன் ஐந்தலை வரலாறு இப்புராணங் கூறுதல் கொண்டு, இவன் முதற்கண்ணே நான்கு மில்லனாயிருந்தானென்று உய்த்துணரலாகும்.

“கண்டுகேட் டென்றுயிர்த் துற்றறியும்” (குறள், 110-1) ஐம்பொறியுமுள்ள உத்தம அவயவம் இல்லான் என்றது, இவன் காமபோகத்துய்த்தற்கேற்ற உறுப்பே இல்லையாயினான் என்பது கருதிற்று. “ஐம்புலனு மொண்டொடிகண்ணே யுள்” என்பது திருக்குறள் (5௭௫). பின் பிரமசிரசு கிள்ளப் பட்டுச் சிவபிரான் கையது ஆயிற்று எனப் பன்னாலினுங் கேட்கப்படுதலான், தலையிலி என்றார். “கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்” (திருவாய்மொழி. 4—10—4) என்புழி, நம்பிள்ளையாசிரியர் “ஒருவன் தலைகேட்டு நின்றான்” என்று உரைத்ததனாலும் “தலையிலி” யாதலுணர்க; “வாணன் கையிழந்து நின்றான்” என்பதுபோல இதனையும் கொள்க.

இவனைப் பரமேஷ்டி, சுவயம்பூ என்பதுபற்றித் தன்னிற் றலைமை வேறில்லானென்று பொருள் கொள்ளலாமேனும், பின் முலையிலி என்று உறுப்புப்பற்றி வந்தததனோ டொருபடித்தாய் இயைபுள்ளதாகாமை யுணர்க.

ஐகத்சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமன், முதல்முதல் அநிருத்த மூர்த்தியிடத்தே தோன்றினு னென்பது மஹா பாரதம் சாந்தி பர்வம்—“அநிருத்தாத் ததாப்ரஹ்மா தந்நாபி க்மலோத்பவ:” (சுநிராஹ்ம துயாவ்ஹா தந்நாவி க்ம லோஹி) எனவரும் வாக்யத்தால் அறியப் படுதலான் ஸ்ருஷ்டியினரம்பமும் இத் தொன்மிகு பெரு மரமாகிய அம்மூர்த்தியின்கண்ணே நிலையுறுவ தாதலால் இயைபு காணலாகும்.

“தேவுமெப் பொருளும் படைக்கப்

பூவினன் முகனைப் படைத்த தேவன்” (திருவாய், 2,2,4) என்பதனால் இப்படைப்பின் மூலம் ஸர்வேச்வரனிடத் திலே நிலைபெறுவது என்க.

13. அவன் மகள் முலையிலி = அப்பிரமனுக்கு மகளாய்த் தோன்றிய ஸரஸ்வதி ஸ்தனமில்லையாயினாள் எ-று.

பிரமன் தவத்தால் அவன் திருமேனியிற் றேன்றினாள் என்றும், இவள் அவனுக்கு மகளேயாகவும் இவளெழி லான் மனங்கவரப்பட்டுக் காமித்தானென்றும், அது கண்டு பிரமபுத்திரராகிய மகருஷிகள் பிரமனை வெறுத்தன ரென்றும் மதஸ்யபுராணமும் ஸ்ரீபாகவதமும் நன்குவிளக் குதலான், இவள் பிரமனுக்கு மகளேயாதல் தெள்ளிது. தமிழில் மகள் என்பது மனைவிக்கும் பெயராதலின், பின் அவன் இவளை மனைவியாக விழைந்ததற்கும் பொருந்தவே ‘அவன் மகள்’ என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

இவளை முலையிலியென்றது, இயலும் இசையும்ல்லது வேறு ஸ்தனமில்லாமையா லென உய்த்துணரலாகும். ‘ஸங் கீதமபி ஸாஹித்யம் ஸரஸ்வத்யா: குசத்வயம்’ (ஸாஹி: துஷிஸாஹி துஸார ஷு துராக்ஷ அயம்) என வரும் வடமொழிவழக்கா னுணர்க. ஸரஸ்வதி ஞானசக்தி என்பது

தூல்களின் றுணிபு. ‘ஞானமுதல்வி’ என்பர். ஞானங் காமத்
தைத் தொலைக்குமே யல்லது அதனை யுண்டாக்கமாட்டாது.
“கற்றவர் ஞானமின்றேற் காமத்தைக் கடக்கலாமோ”
என்று கம்பநாடர் பாடுதலானும் இஃதுணரலாகும். இங்
வனங் காமஞ் செய்யாது ஞானமே செய்தலான் இவ்வே
முதிர்ந்த மூதாட்டியாகவே வருணிப்பர். முலையின்மை காம
மின்மைக்கு அடையாளமெனினும் பொருந்தும். “முலை
யிரண்டு மில்லாதாள் பெண்காமுற் றற்றி” (திருக்குறள், 402)
என்பதனான் இதனை யுய்த்துணர்க. முலையென்றது ‘காமாது
போகத்தை’ என்று தக்கயாகப்பரணி உரைகாரர் வெளி
யிடுவதுங் காண்க. இவ்வேயே பெரியபிராட்டியார் அமிச
மான ஆத்மவித்யாருபினியாகக் கொண்டு உபாவிக்கு
மிடத்து வருத்தையாக வழங்குவது “ஸாயம் ஸரஸ்வதீம்
ச்யாமாம்; நமாமி விஷ்ணுதைவத்யாம் வருத்தாம் கருடவாஹ
நாம்” (ஸாயம்ஸுரஸ்வதீம்ஸுராம்; கருடவிஷ்ணுதைவ
த்யாம்ஸுராம்ஸுரஸ்வதீம்ஸுராம்) என வருந் தியானத்
தால் உலகம் அறிந்தது.

‘தூல்வலையிற் பட்டிருந்த தூலாட்டி கேள்வனார்’ (நான்
முகன்றிரு. 40) என்பனற் பெரியபிராட்டி வித்யாருபினியா
தல் தெளிபலாம். வாராமுலைமாதர் பேதையர் என்றும், வரு
முலை மாதர் யுவதிகள் என்றும், வந்தமுலைமாதர் பேரிளம்
பெண்டிர் என்றும், வந்து முலையில்லையாயினார் வருத்தைகள்
என்றும் தெரிந்துகொள்க. ஈட்டினரும் பதத்திற் சீயர்
“யௌவன சூசகமான முலையானவை” என உரைத்ததன
லும் இதனுண்மை யறியலாம். (திருவாய்மொழி 4-6-10)
பெரிய பிராட்டியார் ஆத்மவித்யாருபினியாதல் விஷ்ணு
புராண ஸ்ரீஸ்துதியிற் கண்டது.

இவ்வாறு தலைவனுந் தலைவியும் முறையே தலையிலியும்
முலையிலியுமாதலே யன்றி இத்தலை—

14. தானும் ஈனாள் ஈனவும் படாஅள் என்றது இவள் தானும் ஒரு ப்ரஜையைத் தன்னினின்று ப்ரஸவிக்கமாட்டாள், ஒருவரார் ப்ரஸவிக்கப்படவுமாட்டாள் எ-று.

ஈனாள்...படாஅள் என ஈண்டுக்கூறியதன் காரணம் துணுகி நோக்கிற் புலனாம். எவ்விதத்தினும் எவரானும் தவறாதவள் என்றுணர்க. (மஹாபாரதம், சாந்தி 353). இவள் வாத்தேவியாய்ச் சப்தமே வடிவாயுள்ளவளாதலின் உலகிற் பெண்டிர்போலக் கருவுயிர்த்தலில்லை.எ-று. இவள் வடிவமான சப்தம் பரப்ருஹ்மத்துக்குச் ச்வாஸமாய் நித்யமான வேதவாக்யமாதலான், ஈனவும் படாஅள் என்றா ரென்க. ஈனப்பட்டால் நித்யமாதல் கெடும்; “ஏதத் நிச்வ வ்ரிதம்” என்பது ப்ருஹதாரண்யக சுருதி. இவ்வாறே ஸுபாலசுருதியிங் கூறிற்று. இங்ஙனம் உள்ளவளாகியும்—

15. எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனர்—எழுவரும் மூவருமாகிய பதின்மர்ப்ரஜைகளைப் பெற்றனர் என்றுவியப் புச் சுவைபட உரைத்தார். தசப்பிரமாக்களைப் புத்திரராக அடைந்தாள் என்பதைக் குறித்ததாம். காமாதுபவபோக ஸுசகமான முலையில்லாளாகியும், காமாதுபோகந் துய்த்தற் குரிய ஐம்பொறியுமுள்ள உத்தம அவயவவிசேட மில்லாத வனைக் கலந்து—வேதம் ஒவ்வொரு சுமங்கலையும் அடைய வேண்டி ஆசீர்வதித்த—பத்துமக்களையும் பயந்தனர்: இது வியப்பாகும் என்பதாம். வேதம் பத்து மக்கள் பெறும்படி வாழ்த்தியது “தசாஸ்யாம் புத்ரா நாதேஹி பதிம் ஏகாதசம் க்ருதி” (ஐஸாஸ்யாஹுசுத்ராநாஸெஹிவதிதெகாஹுசுக்ருதி) என்னும் வாக்யத்தாலறிந்தது; “பதின்மர்மக்களைப் பெற்றுப் பதியைப் பதினோரா மகவாகச் செய்க” என்பது இதன் பொருள்.

இவள், பிரமாவின் சக்தியாய் அவன் உள்ளத்தமர்ந்து அவன் மானஸபுத்ரர்களான பிரமர்பதின்மரை உண்

டாக்கியபடியால் இங்ஙனங் கூறினார். பிரமதேவனுடைய புத்ரர்கள் பதின்மர் என்பதும், அவர் இவரிவர் என்பதும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் 3-ஆம் ஸ்கந்தம் (12-22) “மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, ப்ருகு, வலிஷ்டர், தசுஷர், பத்தர்மவராகிய நாரதர்” என்பதனால் அறிக. இவருள் ப்ருகு, மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது என்னும் இவர் ஸப்தப்ரஹ்மாக்கள் என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் (11—14—4) ஒரு தொகையாக வழங்கப்படுதலான் எழுவர் மூவர் எனப் பிரித்துரைத்தார். பத்தினை மூன்றும் எழுமாக எண்ணிக் கோடலும் பண்டை வழக்கேயாகும். “மூடிப்போது மூன்றேமென் மெண்ணினான்” (மூன்றாந் திருவந். 77) என்று பெரியார் பணித்தலா னறிக.

பிரமசக்தியாய்ப் பிரமணியை விவரம்ந்து இப்பதின்மரை யுந் தோற்றுவித்தலாற் பயந்தனள் என்றார். “திதியின் சிறுவர்” என்புழிப்போலச் சிறுவர் என்பது மக்களுக்காயிற்று.

உலகத்தை அபிவிருத்தி செய்யவும், உயிர்கட்கு ஞானோதயஞ் செய்யவும், ஆசாரத்தை அதுஷ்டிப்பித்துத் திருத்தவும் இவரைப் பயந்தனள் என்று கருதிக் கூறினார். “மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னிடைத்தோன்றி, யுலகிருளகற்றிய பதின்மரும்” எனப் பரிபாடலின் வருவது கொண்டு இதன் உண்மையுணர்க. ‘சிந்தாதேவி’ (சிலப்பதிகாரம்) என்பதும் புலமாமகள் என்பதும் (சிந்தாமணி) இவள் பெயராதலால், பிரமன் நினைவிலமர்தல் அறிக. இப்பதின்மரும் பிரமன் நினைவிற்குரியோர் என்பது “விதியின் மக்களும்” (பரிபாடல். ௩) என்புழி ‘ஆதிப்பிரமற்கு நினைவிற்குன்றிய பிரமர் பதின்மருள்’ எனப் பரிமேலழகர் உரைத்ததனான் உணரலாம்.

இனி இரட்டுறமொழிதலான், ஸர்வதிகைய வித்யா லக்ஷ்மி எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனள் என்று

கொண்டு, மூன்றாம் ஏழுமாய் அக்ஷரவொலிவடிவாய் நுண்ணியவாய் திருமந்திரம்பத்தெழுத்துக்களையும் உலகுய்ய உதவினள் எனினும் நன்குபொருந்தும்.

அகார உகார மகாரமாகப் பிரிப்புண்பதுபற்றிப் ப்ரணவத்தை “தர்யக்ஷீ” ‘த்ரிவ்ருத்’ என வழங்குதலான் அஃது மூன்றாதல் தெள்ளிது. எஞ்சிய ‘நமோ நாராயணய’ என்பது ஏழாதல் கண்டுகொள்க. அக்ஷரங்கள் தேவதைகளின் வடிவாதலும் உயர்த்தியும் நோக்கி உயர்திணையாற் கூறினார். “இசைத்தலுமுரிய வேறிடத்தான்” (தொல்காப்பியம்) என்பது, இலக்கணம்.

இங்ஙனம் மறைத்துக் கூறியது, மறையிற் றலைசிறத்தல் பற்றியும் இதன் கௌரவம்பற்றியும் தூய்மைப்பற்றியும் தெய்வத்தன்மை பற்றியும் எனக் குறிக்கொள்க. இதன் அதுக்காக விசேடம் ப்ரஹ்மாதாழ்வான் முதலியோரிடம் நன்கு காணலாம். அக்ஷரங்கள் தெய்வவடிவே என்பதும் அவ்வவ் வக்ஷரங்கட்கு அதிதெய்வம் இவையென்பதும் அங்நிபுராணங் கூறிற்று. தமிழிலும் பாட்டியலிற் காணலாம். மந்த்ரகாரிணி ஸரஸ்வதி என்பதுபற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

16. அவள் இவள் உவள் என அறிதல்—இவ்வாறு இருடிகளையும் திருமந்தரத்தையும் உலகுய்யப் பயந்த அத்தகையள் ஸரஸ்வதியென இலக்குமியென ஒருபடியாகத் துணிதல் எ-று. உவள்—உகாரார்த்தமா யுள்ளவள்: இலக்குமி என்பது திருமந்தரார்த்தத்தால் ஸம்ப்ரதாயஸ்தாப் பலரும் நன்கறிவர். அவள் ஒழிந்த இவள் ஸரஸ்வதி என்பது தெள்ளிது. இது பிரமன் மகளாதலானும் நன்கறிந்ததாம். உபகாரஸம்ருதி செய்யவேண்டுதலின் அறிதல் இன்றியமையாதென்று கருதிக் கூறினார். பத்தெழுத்தினையும் உலகில் வெளியிட்ட இருடியர் இப்பதினமர் எனக்

கருதினாரோ என ஊகிக்கவும் இடனுண்டு. இருடி, மந்த்ரம், தெய்வம் மூன்றும் ஸர்வதா உபாதேயமாகக் கடவன வென்பது நம் பெரியோர் திருவாக்காதலான், அவற்றையே இவரும் ஞாபிக்கின்றார் எனக் கொள்ளலுமாம்.

17. துவளறு காட்சிப் புலவரது கடனே- துவட்சியற்ற அறிவினாற் புலவரென்று பெயர்கிறந்தாரது கடப்பாடே யாம் எ-று.

புலவரது கடன் என்றது, மஹாபாரதத்தில் “வித்வத் ஸம்ரசுணம்” என ஓர் பகுதியிண்டு-அதன்கண், வித்வான் அஷ்டாஷ்டா ஜபபராயணனாக இருத்தல் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வுண்மையை அச்சங்கப்புவர்க்கு அறிவுறுத்து வாராய்க் கடன் என்றாரைத்தருளினாரென்க. துவளல்-வாடு தல். துவளறு காட்சி - யதாவஸ்திதஞானம். அஃதாவது பொருளியல்புள்ளவா றுணரும் துண்ணறிவு. புலவர் என்புழிப் புலம் அறிவாதலிற் காட்சிப் புலவர் என்பதற்கு இவ்வாறு கூறப்பட்டது. அன்றியும் இச்சங்கப்புலவர் ஸரஸ்வதி அம்சமென்ப வாதலான் அவள் பயந்த இருடியரையும், இலக்குமியின் வடிவாகிய அவளே பயந்த திருமந்தரத்தையும், அது கூறும் வாசுதேவ தருவையுமல்லது தஞ்சம் வேறில்லையென்றும் உய்த்துணர வைத்தவாரும்.

“பரமாத்ம சக்தி பலபல படியாகக் கேட்கப்படுவது” என்பது வேதமாதலின், அவள் இலக்குமியாகவும் ஸரஸ்வதியாகவும் நூல்கள் கூறுமென்றுணர்க. நாமங்கையே, நாவின் னின்று மலரு ஞானக் கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் இறைவன் ருனே (திருவாய் 1, 9, 8) என்று ஞாபித்து, அவ்விறைவனையும் அவள் பரிகரத்தையும் பாடுக என்று அருஞ்செய்தாள் எனக் கருதி உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணிய பெரியாரும் நம் ஆழ்வார்களினுண்டு.

“நாம்பெற்ற நன்மையு நாமங்கை நந்நெஞ்சத்

தோம்பி யிருந்தெம்மையோதுவித்து—வேம்பின்

பொருள்நீர்மை யாயினும் பொன்னாழி பாடென்

மருணீர்மை தந்த வருள்”

(58)

எனப் பூதத்தார் அருளிச்செயலா னறிக. ஸரஸ்வதியே வேத மந்த்ரகாரினியென்று தக்கயாகப்பரணி உரையாகிரியர் உரைப்பர் (தாழிசை, 593). இவற்றாற் பயந்தவன் இவள் என அறிதல் கடனென்றார்.

இனி நாமங்கையும் அறிந்தோதற்கரிய பொலிவுடையன் இறைவனென்று பாடியருளிய பெரியாரு முண்டு. இதனை “நாமங்கை தானு நலம்புகழ வல்லோ, பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு” (மூன்றாந் திருவந்தாதி, 57) என்பதனால் அறிய லாம். தான் நன்கறியாததொன்றை உலகிற்கோதவல்லவன் இவளில்லை யன்றே? ஆதலால் வித்யாலக்ஷ்மியாகிய பூமங்கை தான் தன்கேள்வன்படி உணரவல்லள்: உவள்தான் நம்மினை தீர்த்து அவனை உணர்த்தவல்லள்*; ஆதலான் ‘உவளென அறிதல் கடன்’ என்றார். இவ்விருவரும் பரமாத்ம சக்தி பேதமாதலின் எங்ஙனம் அறியினும் பயனுண்டென்பது கருத்து.

இனி எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனள் எவள் அவள் பிரமற்கு மகளென மனையாட்டியென அறிதல் புலவர் கடன் என்றாரென்றலும் ஒன்று.

பராசத்தியியல்பு பலபடியாதல் பிறர்க்கு மொக்கும். இதனை “அவளத்தனா மகனா தில்லையான்” எனத் திருக்கோ வையினும் “அனகநாடற் கெம்மன்னை, மனைவி தாய் தங்கை மகள்” எனச் சிதம்பரச் செய்யுட்கோவையினுங் கூறுதலா னுணர்க. ஸரஸ்வதி பரமாத்மசக்தி யென்பதும் அவள் பிரம னுக்குப் புத்திரியாயினாள் என்பதும் தொன்னூற் றுணிபு. இவ்வாறே மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மத்தில் “பிரமாவின் புத்திரியாகிய என்னுடைய ஸரஸ்வதீதேவியா

* “இலக்குமியே வித்யாருபினி” என்பது விஷ்ணு புராணம்.

னவள் தவறுதவள், சத்தியமுள்ளவள்” எனப் பகவான் அருளிச்செய்தலானும் உண்மையறிக. இனி,

“கண்ணன் கழலிணை, நண்ணு மனமுடையீர்

எண்ணுந் திருநாமந், திண்ண நாரணமே” (10,5, 1)

என்னுந் திருவாய்மொழி எழுதிய திரு எட்டிணைச் சங்கப் பலகையின்மேல் வைக்க அப்பலகை அத்திருவேட்டளவிற்கு சருங்கிப்பிறர் இதனோடொக்கவிருக்க இடந்தாராது இதன் தெய்வச்சிறப்புணர்த்தியது என்று குருபரம்பரையிற்கேட்கப்படுதலான், அதற்கியைப, அப்புலவர் ஆராய்ந்து துணிய எழுதியருளிய இத்திருப்பாட்டும் அத்திருநாம மந்தரத்தையும் அதைப் பயந்த பராசத்தியையும் அதற்குரிய பரதெய்வத்தையும் தலைமையாகக்கொண்ட தென்று உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் தாம் பெற்ற பேறு எல்லாப் புலவர்க்குமாமாறு, ஸகல சாஸ்தார்த்தங்களும் ஆடிநிழலி னடங்கவைத்து மெய்ப்பொருள் தேற்றிய வித்தகத் தனிப்பாட்டு இஃதோகும். இங்ஙனம் வடநூற்பொருளையே யுடைய தமிழ்ப் பாட்டாதலின் இதனை “ஆரியத் தமிழ்” என்று கூடலழகர்புராணமுடையார் கூறினரென்க. வேதப்பொருளையுடைய தமிழை “வேதத் தமிழ்” என்பதுபோல இதனையுங் கொள்க.

“நயா டுவதோ கருடற் கெதிரே

யிரலிக் கெதிர்மின் மினியா டுவதோ

நாயா டுவதோ வுறுமிப் புலிமுன்

நரிகே சரிமுன் னடையா டுவதோ

பேயா டுவதோ வெழிலூர் வசிமுன்

பெருமா னடிசேர் வகுளா பரணன்

ஓரா யிரமா மறையின் றமிழின்

ஒருசொற் பொருமோ வுலகிற் கவியே”

என்பது சங்கத்தார் இவ்வரிய பாசுரத்தை வியந்து ஆழ்வார்திவ்யபிரபந்தத்தைப் புகழ்ந்துபாடிய பாட்டாகும்.

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.